

□

□□□□□□□□□□ Ezzel az írásommal Molnos Angéla, nyelvész, lélekgyógyász emléke előtt szeretnék tisztelni, aki négy évvel ezelőtt, jégbontó havában távozott el közülünk.

□□□□□□□□□□ Molnos Angéla könyveit 2000-ben kaptam ajándékba, közeli ismerősömtől, Zsigmond Ibolya tanárnőtől.

□□□□□□□□□□ A „Jövőnkért a magyar nyelv ügyében” című írása annyira olvasmányos volt, és annyira magával ragadott, hogy addig le nem raktam, míg el nem olvastam. Tanítványaimmal is megosztottam élményem. Ugyanazt a rácsodálkozást tapasztaltam náluk, amit én is átéltem, ez nem más, mint nyelvünk egyedi és hihetetlen szépségének felismerése.

□□□□□□□□□□ Magyar szakos tanárként és közemberként is fontosnak tartom anyanyelvünk ápolását. Erdélyben, Székelykeresztúron, tizenéves tanulóimat is ebben a szellemben neveltem. Külön követelmény volt az irodalmi, nyelvi fogalmak elsajátítása, ismerete, melyek javarészt idegen szavak voltak. Én ilyenkor zárójelben feltüntettem az idegen szót, hogy legyen tudomásuk róla, tőlük, pedig a szavak magyar megfelelőjét kértem számon. A tankönyvekben levő utasítások sok idegen szót tartalmaztak, ezek megnehezítették a tanulók munkáját. Legtöbbször azért érte őket kudarc, mert nem értették, mit kér a feladat. Ilyenkor én lefordítottam magyarra, és elmagyaráztam egyszerűbben, vagyis magyarul, ami bonyolultnak tűnt. Boldog voltam, amikor láttam arcukon a megkönnyebbülést, jó volt látni sikerélményüket. A képességük megvolt hozzá, de ennek kibontakozását megakadályozta az idegen kifejezések tömkelege.

□□□□□□□□□□ Nemcsak a szövegértéssel volt gond, hanem a saját szókinccsel is. Látszott, hogy a tanulók keveset olvasnak, szegényes a szókincsük, nincs önbizalmuk, nem tudják kifejezni magukat. Tudtam, ha túl sok olvasmányt kérek tőlük, nem fogom megszerettetni velük az olvasást. Aztán felidéztem a múltat, a meséket. Szabadon választottak egy-egy népmesét, azt előadták könyv nélkül, cserébe a jó jegyet jutalomként kapták. Elkezdődött valami csodálatos. Minden óra elején meghallgattunk egy szép mesét. A gyerekeknek nagyon tetszett. Mindig várták a magyarórát, a mesékért. A mesék segítségével nemcsak olvasásigényük nőtt, hanem közelebb kerültek anyanyelvükhöz, bátrabbak lettek, hangot adtak egyéni véleményüknek, nőtt az önbizalmuk, nem beszélve arról, hogy szókincsük észrevétlenül gyarapodott.

□ A legjobb mesemondót elvittem Szentábrahámra, az „Édesanyátok nyelvét nem szabad elfelejteni” jeligéjű mesemondó versenyre. Ott láttam először Molnos Angélát, akkor hallottam először. Szavaiból, hangjából áradt a magyar nyelv iránti szeretet.

□□□□□□□□□□ 2004 nyarán, Debrecenben, az első beszélgetéskor nagy érdeklődéssel és figyelemmel hallgattam őt. Látszatra egyszerűnek tűnő kérdést tett fel, hogyan választjuk el szavainkat. A helyesírási szabályokat betartva választottam el a szavakat, vagyis a gépiesnek nevezett elválasztási módszert használtam. Ekkor szembesültem a számomra teljesen ismeretlen ténnyel.

□□□□□□□□□□ Megtöri a szavak értelmét a gépies elválasztás, pl. gyö-kér. Ha a gyökök épségének megőrzésére törekszünk, akkor ezt a szót gyökeire bontva választjuk el: gyök-ér.

□□□□□□□□□□ Amikor először hallottam a gyök szót hirtelen nem vált világossá miről is van szó. A példák megerősítettek engem, hogy ha gyökeink széles tárházának birtokába jutunk, fény derül, hogyan tudott fennmaradni anyanyelvünk, mi tette őt egyedivé, szentté. Ha megértjük gyökeinket, mi magunk is megváltozunk. Megváltozik

